

PELIKÁN

„Ja však budem úfat' neprestajne a všade
budem šíriť Tvoju chválu.“ Ž 71,14

ČASOPIS RÍMSKOKATOLÍCKYCH FARNOSTÍ LUČENEC

Ročník 5.
Číslo „1“
Marec 2018

Drahí bratia a sestry!

Na pohrebe bol už každý, každý stál nad hrobom a videl, že jama iba berie. Nevie nič ponúknuť a dať, vie iba zobrať. Ale na Bielu sobotu v Evanjeliu čítame, že je to inak, že z hrobu vstal ten, ktorého tam položili. Anjel sa prihovril ženám: „Neľakajte sa! Hľadáte Ježiša Nazaretského, ktorý bol ukrižovaný? Vstal z mŕtvych. Niet ho tu. Hľa, miesto, kde ho uložili“ (Mk16,6). A hoci hrob vždy život berie, v evanjeliu čítame o tom, že hrobu bol život vzatý. Ježiš žije.

Niekedy prežívame v živote radosť, nič nás netrápi a všetko ide ľahko. Ale každý z nás prežívame aj ťažké chvíle, keď sa nám zdá, že je to nad naše sily, že nevládžeme ďalej žiť. Takéto situácie nám v živote pomáha prekonať nádej. Pán Ježiš nám prináša nádej aj do tých najťažších chvíľ nášho života. Priniesol nám ju svojou smrťou a zmŕtvychvstaním. Apoštoli videli Pána Ježiša, keď ho ukrižovali. Vyzeralo to, že je všetkému koniec. Ale nebol. Pán Ježiš vstal na tretí deň z mŕtvych.

Keď prežívame smútok, strach alebo bezradnosť, potrebujeme si vzbudiť nádej, že sa nájde riešenie. Niekedy nás povzbudí manžel, manželka, rodičia, deti, kňaz, priateľ... Túto nádej môžeme nazvať prirodzenou – ľudskou. Vždy je tu však ešte niekto, kto pri nás stojí vždy a dáva nám nádej – je to Pán Boh. Jemu zverujeme svoje starosti, trápenia, obavy i smrť človeka. Táto nádej vyplýva z našej viery. Nádej je teda božská čnosť. S nádejou túžime po večnom živote. Náš domov je v Bohu. Máme nádej ak dôverujeme Bohu, že splní svoje prisľúbenia. Ak dôverujeme, že nám Boh pomáha. Ak dôverujeme, že Boh má pre nás pripravenú cestu tu na zemi a že nás čaká šťastný život s Bohom v nebi. Nádej nás chráni pred smútkom, je oporou vo chvíľach osamelosti, upriamuje našu pozornosť na nebo, chráni nás pred sebeckvom a vedie k radosti.

Preto Vás pozývam bratia a sestry, vo farských kostoloch v Lučenci i filiálnom v Mikušovciach, spoločne sláviť sviatky našej spásy a nášho vykúpenia, počnúc Kvetnou nedeľou, až po nedeľu Zmŕtvychvstania Pána. Zároveň Vás povzbudzujem, aby sme vo svojej katolíckej viere každú nedeľu prežívali a vnímali ako Veľkú noc daného týždňa, kedy sa každý z nás posilní vo viere: VERÍM VO VZKRIESENIE TELA A V ŽIVOT VEČNÝ. A s nádejou pozerá do budúcnosti v duchu slov sv. Pavla: „Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani do ľudského srdca nevystúpilo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú.“ (1 Kor 2, 9).

Požehnané Velkonočné sviatky,

Nech Vás Zmŕtvychvstalý

naplní svojim pokojom i radosťou.

To Vám zo srdca vyprosujú

Vaši duchovní otcovia Slavomír, Myroslav, Tomáš,
ako aj duchovní otcovia Vincent a Ján z Rúbaniska.

Slavomír Marko, farský administrátor

V z k r i e s e n i e

Vstal, a je ráno, presvitá deň siedmy.

*Zas vidí Otec ako po stvorení
čas ovenčený zeleňou a kvetmi
a Kristov bok, raz navždy otvorený,*

*navždy je bránou, ktorá vydobýja
zo smrti život. Bdelý kohút Petrov
vzobal hviezdy; svitá z cibória
a do neba je na pár kilometrov*

*a na pár nedeľ. Cesta do kostola
ešte vždy síce vedie pri márnici,
ale tá jar a v srdci Božia vôľa!*

Na Veľkú noc sme všetci modleníci.

*Mária vie, že vstal a zdrvil prelom,
čo vyrúbala pradedičná vina,
a že je v takej Káne hostiteľom,
kde svadobníkom neubúda vína.*

Karol Strmeň

Kedves Testvéreim!

Temetésén már mindenki volt közülünk, mindenki állt már sír fölött s látta, hogy a gödör csak víz, semmit sem tud nyújtani és adni sem, csak elvenni. De nagyszombaton az evangéliumban olvashatjuk, hogy ez másképp van, hogy a sírból az támadt fel, akit odatettek. Az angyal a nőknek ezt mondta: „Ne féljete! Ti a keresztre feszített názareti Jézust keressétek. Feltámadt, nincs itt! Nézzétek, itt a hely ahová tették” (MK 16,6). S bár a sír mindig elnyeli az életet, az evangéliumban azt olvashatjuk, hogy a sírból az élet feltámadt!

Az életben sokszor örülünk, amikor semmi nem bánt, minden könnyen megy. De mindenki megélt már nehéz pillanatokat is, amikor úgy tűnt, hogy a probléma már túlnőtt rajtunk, s már nem bírunk tovább élni. Ezekben a pillanatokban a remény kell hogy segítsen minket. Az Úr Jézus ezekbe a legnehezebb pillanatokba is reményt fakaszt nekünk halálával és feltámadásával. Az apostolok látták Jézust, ahogy keresztre feszítik. Úgy tűnt, mintha mindennek vége lenne. De nem így volt! Jézus harmadnapra feltámadt a halottak közül.

Amikor szomorúak vagyunk, félünk, vagy tanácstalanok vagyunk, fel kell ébresztenünk magunkban a reményt, hogy lesz megoldás. Erre biztat minket a férjünk, a feleségünk, a szüleink, a gyerekeink, a lelkiatyánk, a barátaink... Ez a remény az úgynevezett természetes remény, az emberi. S itt van még valaki, aki mellettünk áll és reményt ad, ő maga az Isten. Neki ajánljuk fel gondjainkat, szenvedéseinket, félelmeinket és halálunkat is. Ennek a reménynek hitünkéből kell fakadnia. A remény tehát isteni erény. Így tudjuk remélni az örök életet. A mi otthonunk Istennél van. Akkor van reményünk erre, ha bízunk Istenben, hogy beteljesíti ígéreteit. Akkor is, ha bízunk benne, hogy az Isten segít nekünk, valamint, ha bízunk benne, hogy Ő utat készített nekünk itt a földön és hogy a mennyben vele együtt boldogok leszünk. A remény megvéd minket a szomorúságoktól, támasztékunk magányos pillanatainkban, a mennyre irányítja a figyelmünket, megóv önzőségünkötől és örömet ad.

Ezért kedves testvéreim, ünnepelni hívlek Titeket mindkét plébániatemplomunkba és a miksi templomba is, hogy együtt ünnepeljük megváltásunkat, kezdve virágvasárnaptól húsvétvasárnapig. Együttal arra biztatlak Titeket, hogy katolikus hitünk alapján minden vasárnapra úgy tekintsünk, mint az adott hét húsvétjára, amikor mindenki hitében megerősödik: HISZEM A TEST FELTÁMADÁSÁT ÉS AZ ÖRÖKÉLETET. Szent Pál szavaival reményteljesen tekintsünk a jövőre: „Szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív föl nem fogta, amit Isten azoknak készített, akik őt szeretik” (1 Kor 2,9).

**Áldott húsvéti ünnepeket kívánunk,
a feltámadt Krisztus töltsön el benneteket
békéjével és örömeivel.**

Ezért imádkoznak lelkiatyáitok

Vincent, Ján, Slavomír, Myroslav és Tamás

**Slavomír Marko, plébános
Preklad / Fordította: Kovács Csikány Andrea**

Koledovanie Dobrej noviny 2018 vo farnosti Lučenec – Mesto

Aj tento rok sa naša farnosť zapojila do celoslovenskej aktivity Dobrá novina, ktorú organizuje už po 23.-krát eRko – Hnutie kresťanských spoločenstiev detí na Slovensku. Na slávnosť Božieho narodenia 25. decembra sa 16 detí a 7 dospelých v dvoch skupinkách rozišli do rodín v našej farnosti. Najprv sme navštívili nemocnicu – konkrétne interné oddelenie a hospic (chcem sa poďakovať za pomoc MUDr. Evke Jakabovej). Až nás dojímalá radosť a slzy chorých ľudí, ktorým sme spievali koledy a zvestovali narodenie Božieho Syna po jednotlivých izbách.

Potom sme navštívili 17 rodín a vyzbierali 526,47 Eur, ktoré pôjdu na rôzne charitatívne projekty - tento rok pre krajinu Etiópia, konkrétne pre Zdravotné stredisko sestier Vincentiek v Alitene na program zlepšenia starostlivosti pre matky a deti. Alitena je historickým centrom okresu Irob. Malé horské mestečko má iba okolo 3000 obyvateľov, väčšina žije v usadlostiach roztrúsených na svahoch okolo centra. Alitena sa považuje za jedno z centier katolíckej viery v Etiópii.

Ťažiskový projekt 23. ročníka Dobrej noviny vedú sestry z kongregácie Dcér kresťanskej lásky sv. Vincenta de Paul. Vincentky v Alitene pôsobia už od roku 1973, kedy tu založili malé zdravotné stredisko. Prišli sem v čase, keď bol kraj postihnutý hladomorom a zostali tu pôsobiť. V 90-tych rokoch, keď Alitenu tvrdo zasiahla vojna medzi Etiópiou a Eritreou, žili sestry spolu s miestnymi obyvateľmi v utečeneckom tábore, kam sa museli z Aliteny presunúť.

Okrem zdravotného strediska vedú Vincentky v Alitene viaceré projekty pre miestnu komunitu: škôlku s montessori výučbou a výživovým programom, pre deti z najchudobnejších rodín, rozvojové centrum pre ženy, internát pre dievčatá z odlahých oblastí, ktoré tak môžu chodiť do školy, program potravinovej pomoci pre deti a mladých, ktorí chodia v Alitene do školy či detské a mládežnícke centrum.

Okrem programu Zlepšenia zdravotnej starostlivosti pre matky a deti podporí Dobrá novina v roku 2018 aj ďalšie rozvojové projekty v Etiópii, Kamerune, Južnom Sudáne, Keni a Ugande. Viac o koledovaní Dobrej noviny si môžete prečítať na stránke www.dobranovina.sk (projekty).

Chcem sa poďakovať všetkým deťom a mladým, ktorí sa zapojili do koledovania i všetkým rodinám, ktoré nás prijali a podporili. Zvlášť Miroslavovi Solovjovi, ktorý bol koordinátor koledovania. Pán Boh zaplať.

Slavomír Marko, farský administrátor

Pôstne obdobie

V rímskokatolíckej cirkvi sa pôstna príprava na Veľkú noc začína Popolcovou stredou. Je to streda v siedmom týždni pred Veľkou nocou. Tento rok pripadá na 14. februára. Je dňom prísneho pôstu a zdržiavania sa mäsitého pokrmu. V tento deň kňaz alebo diakon robí popolom znak kríža na čelách veriacich so slovami: „Pamätaj, že prach si a na prach sa obrátiš“ alebo „Kajajte sa a verte v evanjelium!“. Tento úkon zároveň vysvetľuje rozdiel medzi prísnyim pôstom tento deň a prísnyim pôstom na Veľký piatok. Prvý je pôstom pokánia za spáchané hriechy („zhrešil som,

ani ješ' nechcem, kým to nedám do poriadku“). Druhý je pôstom, ktorý spomína Pán Ježiš: „No prídu dni, keď im ženicha vezmú; potom sa budú postiť“ (Mt 9, 9).

Obrad sypania popola na hlavu v prvý pôstny deň sa praktizoval už od 8. storočia. Pôvodne to bol obrad vyhradený len pre veľkých a verejných hriešnikov, ktorí v tento deň začínali svoju cestu pokánia. Vstupovali do chrámu bosí, zaodeti vrecovinou a sypali si na hlavu popol. Neskôr podobným spôsobom začínali svoje pokánie nielen verejní kajúnci, ale aj ostatní veriaci a sypanie popola na hlavu sa stalo všeobecným symbolom rozhodnutia nastúpiť na cestu pokánia.

Pôstne obdobie zahŕňa šesť pôstnych nediel. Prvá pôstna nedeľa sa ešte donedávna nazývala Quadragesima, t. j. 40 dní pred Veľkou nocou, pričom pod Veľkou nocou tu treba rozumieť Veľkonočné trojdnie, nie Veľkonočnú nedeľu. Začiatkom 5. storočia sv. Maximus, turínsky biskup zaviedol trojtýždňovú predpôstnu prípravu. Tri nedele pred pôstom sa volali: Septuagesima (70. deň pred Veľkou nocou – táto nedeľa bola u nás známa pod menom „Deviatnik“), Sexagesima (60. deň) a Quinquagesima (50. deň). Spolu so 40-dňovým pôstom tvorili 70-dňovú prípravu, symbolizujúcu 70 rokov babylonského zajatia. V roku 1969 boli tieto liturgické zvláštnosti zrušené a všetky tri nedele boli preradené do cyklu nediel „cez rok“.

Dnes máme 44-dňové Pôstne obdobie. Pričom všetky nedele sú jeho súčasťou (samotný ich názov to hovorí), ale nie sú dňami pôstu. Rovnako ako nie sú dňami pôstu aj obe slávnosti, ktoré v pôstnom období slávime – Zvestovanie Pána a sv. Jozefa (ak sa nepresúvajú). Svätý Otec František vydáva každý rok k pôstu svoje posolstvo.

Podľa archívu TK KBS spracovala: Judita Čemanová

Obeta kríža

„Vy chorí a trpiaci, neodkladajte z rúk ruženec! Modlitba podporovaná utrpením je veľkou silou.“ (sv. Ján Pavol II.)

Po ťažkej operácii som veľa nekonečných dní nemohla vstať z lôžka. Potom som urobila pár krokov okolo postele, po chodbe kliniky, neskôr do kaplnky. Hľadala som Ťa, Pane! Túžila som po Tvojej blízkosti. Ešte stále som netušila, že aj Ty túžiš za mnou, že sa ma chceš dotknúť, chceš, aby som cítila Tvoju prítomnosť. Na prechádzkach v krásnej prírode som sledovala let vtákov. Vedieť tak lietat do výšav, možno by som bola k Tebe bližšie a Ty by si lepšie počul moje prosby: „Uzdrav ma Pane, ešte ma potrebujú!“ Nevedela som, že si pri mne, že si si ma vybral! Stále som mala nádej na uzdravenie, hoci moja diagnóza bola desivá.

V jedno ráno sa ale všetko zlomilo. Mój svet sa zrútil. Zazrela som svoj kríž! Bol tak blízko! Zlakla som sa. Chcela som si kláknúť a prosiť o milosrdenstvo. Potom som chcela ten kríž z cesty odpratať, po chvíli som bola ochotná zobrať ho na plecia a nasledovať Ťa, dokonca som ten kríž chcela objasť. Nič z toho som však nemohla urobiť. Moje nohy sa nepohli, necítila som ich. Stratila som nádej na uzdravenie. Ostala som ležať – pribitá na kríži! Nié! „Zachráň ma Bože, k Tebe sa utiekam!“ Radšej nechcem žiť! Ty vieš Pane, že som sa nešetrila. Snažila som sa pomáhať. Čo teraz môžem urobiť, ako byť užitočná? Cítila som sa taká zbytočná. Ale svoj život nech je akýkoľvek, v podstate milujeme. A tak som postupne prijala svoj kríž a učila som sa ho milovať. „I keby som mal ísť tmavou dolinou, nebudem sa báť zlého, lebo ty si so mnou.

Tvoj prút a Tvoja palica, tie sú mi útechou...“ (Ž 23)

Mala som kopec času na modlitbu a premýšľanie. Čo je život? Čo je láska? „Čo je láska, poznali sme z toho, že on položil za nás svoj život. Aj my sme povinní, dávať život za bratov.“ (1Jn 3) Pane, čo mi chceš týmto povedať? Bojím sa utrpenia. Nechcem myslieť na smrť. Tvoja Láska je veľká! Moja sa jej nevyrovná. Som slabá a maloverná! Všetko som stratila, nič nemám! Hoci, podľa sv. Pavla s Tebou sme bohatí aj „... vo veľkej trpezlivosti, v súženiach, ... pod ranami ... akoby zomierajúci a hľa žijeme, ... akoby smutní, no vždy sa radujeme, ako chudobní a mnohých obohacujeme, akoby sme nič nemali, a pritom nám všetko patrí.“

Dobré Pane, ale čo z tohto komu dám? Som ako ranený vtáča. Ako pomôžem? Sv. Peter píše: „Jeho rany nás uzdravili.“

Som slepá ako Bartimej, ďakujem, otvoril si mi oči! A tak všetko čo mám, spolu s modlitbou kladiem na paténu. Obetujem Ti svoj kríž, rany a bolesti, svoje utrpenie a bezmocnosť, celý svoj život. Prijmeš Pane moju obeť? Počujem Máriu v Káni Galilejskej: „Urobte všetko, čo vám povie!“ Tu som Pane: „Chcem plniť tvoju vôľu!“ Ty premeníš moje utrpenie na víno. Živú vodu! Prameň živej viery pre mojich najbližších. Pre tých, ktorí neveria, ktorí Ťa nepoznajú, pre všetkých, ktorí Ťa hľadajú. Premeníš ich na svetlo slepým a tým, čo kráčajú v temnotách. Dáš silu slabým, chorým

a postihnutým. Ukážeš cestu blúdiacim a závislým. Posvätiš životy kňazov a rehoľníkov. Privedieš k sebe mladých a pozdvihneš hriešnikov. Otvoríš brány dušiam v očistci. Je toho veľa Pane! Postačí na to všetko moje utrpenie? Spolu so sv. Ignáčom z Loyoly prosím: „... krv Kristova, opoj ma, voda z boku Kristovho obmy ma, umučenie Kristovo posilni ma, ó dobrý Ježišu vyslyš ma, ...“

Judita Čemanová

Významní kňazi Novohradu:

Miroslav Šiška

Rímskokatolícky kňaz PaedDr. Mgr. Miroslav Šiška sa narodil 13. 11. 1965 v Šuranoch, okres Nové Zámky. Základné vzdelanie získal v r. 1972-76 na ZDŠ v Podhájskej (1.-4. roč.) a v r. 1976-81 na ZDŠ v obci Hul v okrese Nové Zámky (5.-9. roč.). V r. 1981-85 navštevoval Strednú školu spojov v Bratislave a následne Večerné gymnázium v Bratislave. V r. 1989-90 študoval v Seminári Karla Vojtaššáka v Bratislave, v r. 1990-96 na Bohosloveckej fakulte v Spišskej Kapitule. Za kňaza bol vysvätený 22. 6. 1996 v Rožňave, prímichnú sv. omšu mal 29. 6. 1996 v Podhájskej. Popri zamestnaní vyštudoval aj Pedagogickú fakultu Katolíckej univerzity v Ružomberku.

V r. 1996-2001 pôsobil ako farský administrátor vo farnosti Veľká nad Ipľom v okrese Lučenec. V r. 2001-02 bol preložený do farnosti Tornaľa a od r. 2002 až do svojej smrti opäť pôsobil vo farnosti Veľká nad Ipľom. Zomrel v dôsledku zákernej choroby 6. 1. 2014 vo veku 48 rokov v nemocnici Nové Zámky. Zádušná sv. omša bola vo farnosti Veľká nad Ipľom odslúžená 10. 1. 2014, pohrebný obrad spojený so sv. omšou sa konal 11. 1. 2014 v Podhájskej, kde boli jeho telesné pozostatky uložené na večný odpočinok.

Matka Margita Šišková (1943-1996) bola kostolníčkou v miestnom kostole v Podhájskej a už od útleho detstva viedla Miroslava k duchovnému životu a miništrovaniu v kostole. Otec Dominik Šiška (1939-2011) pracoval po celý život ako mechanik v Montážnom podniku spojov v Bratislave. Často chodil pracovne do zahraničia na dlhší čas a tak matka sama vychovávala syna Miroslava i dcéru Ivetu, jedinú sestru pána farára.

Miroslav Šiška sa ako začínajúci kňaz bez skúseností vo veľkej farnosti s radosťou a Božou pomocou pustil do prác pri zveľaďovaní fary, kostola i okolia Farnosti Všetkých svätých vo Veľkej nad Ipľom. Vybudoval aj kalváriu okolo kostola. Bohoslužby vykonával dvojjazyčne – v slovenskom i maďarskom jazyku, hoci po príchode do Veľkej nad Ipľom po maďarsky skoro nič nevedel povedať. Počas svojho 16-ročného pôsobenia v tejto farnosti sa okrem vzorného starania o zverených veriacich venoval aj štúdiám na Katolíckej univerzite v Ružomberku.

V r. 2002 bol v meste Vác vysvätený za čestného kanonika a v r. 2011 získal čestné občianstvo obce Veľká nad Ipľom. Obyvatelia obce si pána farára Šišku vážili a mali ho radi. V septembri 2014 mu odhalili pamätník, ktorý sa nachádza v blízkosti kostola. V mene veriacich obce Veľká nad Ipľom vyslovujem veľké poďakovanie neobému pánovi farárovi Miroslavovi Šiškovi za jeho tvorivé dielo, ktoré zostalo viditeľné po jeho pôsobení v tejto farnosti. Zároveň úprimne ďakujem pani Ivete Michalíčkovej, sestre pána farára Miroslava Šišku z Podhájskej, za jej ochotu i pomoc pri príprave tohto spomienkového článku.

František Mihály

Piotr Rubik v Bratislave

V sobotu 13. januára 2018 sa na Zimnom štadióne Ondreja Nepelu v Bratislave konal koncert Piotra Rubika pod názvom Psalterz Wrześniowy (Septembrový žaltár). Záštitu nad koncertom prevzal bratislavský arcibiskup Mons. Stanislav Zvolenský. Piotr Rubik je poľský hudobný skladateľ orchestrálnej filmovej hudby. Vyštudoval konzervatórium a následne Hudobnú akadémiu Fryderyka Chopina vo Varšave.

V ďalšom období sa stal členom svetoznámeho orchestra Jeunesses Musicales International (JMI). Kompozíciu filmovej hudby študoval v Siene (Taliansko) pod vedením významného hudobného skladateľa Ennia Morriconeho.

Jeho najvýznamnejším dielom je oratórium Tu es Petrus (Ty si Peter), venovaný sv. Jánovi Pavlovi II. Tvorí druhú časť súborného diela Tryptyk Świętokrzyski (Triptych sv. Kríža). Prvou časťou je oratórium Świętokrzyska Golgota (Golgota sv. Kríža), treťou časťou oratórium Psalterz Wrześniowy (Septembrový žaltár).

Na toto mimoriadne podujatie duchovnej symfonickej hudby zorganizovala Farnosť Lučenec – Mesto pod vedením pána farára Slavomíra Marka zájazd, na ktorý sa prihlásilo 18 záujemcov. Z Lučenca sme vyrazili o 11-ej hodine, do Bratislavy sme dorazili okolo 15,00 hod. Naobedovali sme sa v obchodnom centre IKEA a keďže vonku pršalo, tu sme mali aj osobné voľno namiesto centra Bratislavy. Okolo 18-ej hodine sme sa presunuli k zimnému štadiónu, kde sa už pomaly začínali schádzať nedečkaví účastníci večerného koncertu.

Krátko po 19-ej hodine sa koncert začal. Na pódium postupne prichádzali členovia orchestra, speváckeho zboru, sólisti a napokon sám dirigent – Piotr Rubik. Čakali nás plné tri hodiny elyzejskej hudby, sprevádzané fantastickou atmosférou vďačného publika. Letmo si pamätám niektoré žalmy – úvodný i záverečný Apokalyptický žalm, potom Žalm pre teba, Žalm s kyticou konvaliniek, Žalm s tancovaním, Žalm milovania ... Tí, ktorí boli na Rubikovom koncerte už opakovane, si jednotlivé piesne spievali spolu s interpretmi. Výnimčnosť niektorých skladieb dotvárali svetielka z mobilných telefónov publika.

Keď sa koncert skončil, obecenstvo umelcov nechcelo pustiť z pódia. Potlesk bol nekonečný, nedal sa zastaviť. Nasledovalo teda niekoľko prídavkov – asi päť. Miestami som myslel na to, aké to musí byť pre umelcov náročné hrať tri hodiny v jednom kuse bez prestávky. Dirigent Rubik si túto atmosféru vychutnával s radosťou a hlbokou vďakou a časť záverečných ovácií si nahrával na mobilný telefón.

Z Bratislavy sme odchádzali plní nádherných dojmov duchovne i duševne povzbudení.

František Mihály

Dejiny sestier Congregatio Jesu v Lučenci

Prvé obdobie 4. 9. 1948 – 29. 8. 1950

Príbeh komunity sestier Congregatio Jesu v Lučenci sa začal písať v pohnutých rokoch po skončení druhej svetovej vojny. Aj keď sa vo všeobecnosti roky 1945-1948 považujú za obdobie predtotalitné, relatívne demokratické, práve v tomto období Komunistická strana zvyšovala svoju moc a pripravovala sa na úplné prevzatie politickej moci v Československu. Komunisti mali záujem vytvárať v spoločnosti obraz Cirkvi ako nepriateľa číslo jeden, oberať ju o jej práva a zasahovať do jej vlastného života. Zrušili všetky cirkevné spolky, zastavili vydávanie katolíckych novín a časopisov. Pod zámienkou reformy školstva sa zrušili všetky cirkevné školy a učiteľia dostávali od štátu učiteľský dekrét, do ktorého mesta či dediny majú učiť, atď.

V tejto napätej spoločenskej atmosfére bol v r. 1948 založený dom Congregatio Jesu v Lučenci. Boli sem poslané sestry: sestra Mária Benčuriková, ktorá vyučovala na meštianskej škole slovenčinu, zemepis a dejepis, sestra Ida Viznerová – na gymnáziu vyučovala zemepis a dejepis, sestra Angela Šoltisová – na meštianke učila ručné práce a prírodopis, sestra Anna Beganová – vyučovala náboženstvo. Domácu službu konali sestry Katarína Lechvárová a Barbara Buncíková. Miestnou predstavenou bola sestra Miriam Benčuriková, najstaršia z uvedených sestier.

Jedna z priamych účastníčok začiatku pôsobenia sestier Congregatio Jesu v Lučenci, sestra Ida Viznerová, píše: „Prijatie v Lučenci bolo podivuhodné. Sama provinciálna predstavená Mater Margita Absolonová sa tam šla pozrieť, keď došiel prvý dekrét. Prvá cesta priviedla sestry na faru, kde zastihli pána doktora Jozefa Pitku. Keď sa otvorili dvere kancelárie, pán dekan v radostnom prekvapení rozťahal ramená ako na požehnanie a zvolal: „Ach, vitajte, tak som sa modlil, aby mi Pán Boh poslal rehoľné sestry na vyučovanie náboženstva a na pomoc pri výchove mládeže. A zrazu ste tu. Kto ste? Odkiaľže ste?“ Jeho radosť bola ešte väčšia, keď sa dozvedel, že sme do Lučenca dostali už jeden dekrét na Učiteľskú akadémiu. Všetky záležitosti sa rýchlo dohodli, keďže už začínal školský rok. Pán dekan nám pripravil trojizbový byt na prízemí fary. K vlaku poslal pre nás koč a na druhý deň už sme učili v nových školách.“

Sestry pôsobili v lučeneckých školách necelé dva školské roky. Na Veľkú noc v r. 1950 odviezli v nočných hodinách všetkých rehoľníkov a niektorých diecéznych kňazov do sústreďovacích stredísk, kde boli pod prísny policajný dozor. Do našich dejín tento brutálny čin vošiel pod skratkou akcia KaR – „kňazi a rehoľníci“. Od tohto času aj rehoľné sestry čakali, že sa aj na nich bude vzťahovať táto akcia. Dňa 20. mája 1950 dostali sestry – učiteľky výpoveď zo školskej služby. Mali príkaz okamžite opustiť školské budovy, a to bez rozlúčky so žiakmi či s profesorským zborom. Každá dostala dekrét z ministerstva školstva, v ktorom bolo napísané: „Keďže nevyhovujete požiadavkám socialistickej výchovy, prepúšťame vás zo školskej služby.“

Sestry si začali hľadať nové zamestnanie, ale nikde ich nechceli prijať. Tzv. Cirkevný úrad v Bratislave nariadil, že sestry musia zo svojich komunít odísť na nimi určené sústreďovacie miesta. Sestry z Lučenca boli deportované do Pruského. Milicionári sa snažili prehovoriť sestry, aby sa vzdali rehoľných šiat, a tak by mohli zostať v školách a vyučovať deti. Vraj je škoda takých dobrých pedagogických síl ... Sestry túto ponuku odmietli. Po krátkej porade medzi sebou prehlásili, že sa nemienia vzdáť rehoľného rúcha, teda odchádzajú. Sestry boli odlúčené od ostatných komunít a nevedeli, čo sa v nich deje. Avšak to isté postihlo všetky rehoľníčky zamestnané vo výchove a vzdelávaní detí a mládeže. Niekde sa sestry vzpierali, ale keď videli, že niet pomoci, zbalili si, čo vládali, kým

neuplynula bezpečnosťou stanovená hodina. Potom prišli autobusy, do ktorých museli všetky nastúpiť. V Lučenci dali sestrám len nákladné auto s plachtou, sadnúť si bolo možné iba na batožinu. Plachtu zatiahli, zaistili a vyrazilo sa. Cesta na sústreďovacie miesto sa zdala nekonečnou. Sestry nahľadávala neistota, kam idú, čo sa stalo s ďalšími sestrami, s provinciálnymi predstavenými, či urobili dobre, keď sa vzdali škôl kvôli rehoľným šatám a podobne. Keď sa vozidlo pohlo, začali sa modliť ... Takto bola na mnohé desaťročia násilne prerušená činnosť sestier Congregatio Jesu v Lučenci. Sestry sa mohli do Lučenca vrátiť až po r. 1989, ale to je už iná kapitola našich dejín.

sr. Kinga Vargová, CJ

Prípravme sa na svätú spoveď inak

Ako tradične, aj v tomto pôstnom období sa chystáme na sv. spoveď. Pozývam Vás, osobne sa zamyslieť sa nad tým, akými boli moje doterajšie spovede? Čo pre mňa znamená vyznať sa zo svojich zléch skutkov? Nestala sa pre mňa spoveď iba rutinou alebo niečím nepríjemným? Nikomu nie je príjemné žalovať sa na seba pred kňazom ... Ani to nerobíme kvôli kňazovi. Spovedať sa má zmysel iba vtedy, ak ma vedie k náprave života.

Na sv. spoveď treba sa dobre pripraviť dôkladným spytovaním svedomia podľa spovedného zrkadla. Odporúča sa zamyslieť aj nad tým, nakoľko sa moje hriechy stali súčasťou mojej osobnosti; odkiaľ vychádzajú korene mojich hriechov a čo je mojím hlavným hriechom. Hriechy v našej duši totiž vyzerajú ako korene pýru, buriny, ktorý na hlavnom koreni má ďalšie rozvetvené korene. Keď si nájdem koreň mojich hriechov a vo sv. spovedi sa z nich vyznam a začnem proti nemu vytrvalo bojovať, postupne sa odstránia aj iné hriechy, ktoré vychádzajú z tohto hlavného hriechu. Preto vo sv. spovedi nestačí iba si vyznať hriechy. Vtedy je spoveď účinná, keď po jednotlivých spovediach sa mi podarí zanechať si nejakú znamenitú zlú vlastnosť, či nerest.

Je dôležité si uvedomiť, že sa spovedám kvôli tomu, aby som

čím menej hrešil, aby sa moje vnútro stalo čoraz čistejším a podľa Ježišovej rady, aby som sa stal vždy viac svätým. A čo znamená stať sa svätým? Stále viac sa podobáť na Ježiša Krista, aby môj nebeský Otec zajasal nado mnou, keď vo mne uvidí obraz svojho jednorodeného Syna.

Treba dbať aj na to, aby som nikdy nevykonal sv. spoveď

urýchlene, či bez prípravy. Je dobré, aby som si uvedomil, že teraz idem dať do poriadku môj vzťah s nebeským Otcom, ktorý mi v osobe kňaza prostredníctvom Ježiša Krista odpustí zlo, ktoré som vykonal a vyhlási o mne slová: „Nie si hriešny“. Vo sv. spovedi sa stretnem s Ježišovou uzdravujúcou mocou, ktorý odpustením mojich hriechov lieči moje rany spôsobené hriechom. Ježiš ma môže vyliečiť len z tých hriechov, ktoré si úprimne olutujem a pred kňazom sa z nich vyznam. Čím mám väčšiu ľútosť, tým je hlbšie moje osobné stretnutie s Ježišom Kristom, ktorý očistením môjho svedomia ma chce urobiť šťastným a darovať mi život v plnosti.

Prajem vám i sebe, aby naše spovede boli stále častejšie a viedli nás k náprave života.

sr. Kinga Vargová, CJ

Zariadenie sociálnych služieb pre občanov bez prístrešia v Lučenci

sa o živote tohto zariadenia porozprával s jeho zamestnankyňou zodpovednou za prevádzku pani Elenou Laukovou.

Pani Lauková, mohli by ste úvodom rozhovoru charakterizovať vaše zariadenie?

Zariadenie sociálnych služieb pre občanov – nocľaháreň pre bezdomovcov bolo zriadené ako účelové zariadenie Mesta Lučenec 1. 12. 2006 pre občanov bez prístrešia s trvalým pobytom v meste Lučenec i mimo neho. V zariadení sa zabezpečujú služby nocľahárne vrátane osobnej hygieny. Stredisko sa nachádza na Olbrachtovej ulici, otvorené je 8 mesiacov v roku, spravidla od septembra do apríla denne od 19,00 hod. do 07,00 hod. nasledujúceho dňa, t. j. 12 hodín. V prípade nepriaznivého počasia alebo extrémnych poveternostných podmienok sa prevádzková doba upravuje príbežne. Zariadenie je určené pre dospelých mužov i ženy, kapacita predstavuje 15 lôžok, z toho 10 lôžok pre mužov a 5 pre ženy.

Žijeme v modernom 21. storočí, vlastnime veľké rodinné domy s bazénom, využívame internet, mobilné telefóny, vozíme sa v drahých autách, cestujeme okolo sveta, predbiehame sa, kto je v čom originálnejší ... Sú však medzi nami aj ľudia, ktorí už z takého či onakého dôvodu stratili svoje rodinné zázemie a ocitli sa na okraji spoločnosti. Navštívil som preto nocľaháreň pre bezdomovcov v Lučenci, kde som

Ktorým osobám umožňujete nocľah vo vašom stredisku a za akých podmienok?

Služby sa poskytujú osobám na to odkázaným, teda bez prístrešia. Úhrada za jednu noc činí 1 €, táto suma zahŕňa osobnú hygienu, lôžko, posteľnú bielizeň a v zime aj teplý čaj. V rámci možnosti sa im poskytuje aj ošatenie, ktoré prinesú občania mesta Lučenec. Z nocľahárne sú vylúčené osoby pod vplyvom alkoholu alebo návykových látok. Ak je občan v zariadení agresívny, voláme mestskú políciu.

Dajú sa vaše priestory využívať len na osobnú hygienu?

Áno, naše zariadenie slúži po celý rok aj ako stanica osobnej hygieny, ktorú môžu využívať nielen občania bez domova, ale aj v hmotnej núdzi. Poplatok za hygienu činí 0,50-0,70 €. Funguje tu zároveň aj práčovňa. Občania prinášajú väčšinou svoje šatstvo a posteľné prádlo. Poplatok za pranie je 1,50 €.

S akými klientmi sa tu stretávate?

Väčšinou sú to ľudia, ktorí vyšli z detských domovov alebo ľudia, ktorí prišli o prácu, o majetok, niekedy aj osoby vrátené z „kriminálu“ a podobne. Títo klienti leto prežívajú v prírode, no v zime sa hlásia o naše služby. V súčasnosti tu máme viac mužov ako žien. Služby využívajú v podstate stále tí istí klienti a to nielen z Lučenca, ale aj napr. zo Skalice, Žiaru nad Hronom, z Košíc a pod.

Mohli by ste čitateľom priblížiť jeden ľudský osud, ktorý vás zaujal?

Dalo by sa povedať – koľko klientov, toľko osudov. Do zariadenia prišla raz dcéra jedného klienta, ktorému nik z rodiny nechcel pomáhať z dôvodu jeho neprispôsobivého života. Dozvedela sa, že jej otec využíva túto nocľaháreň a začala mu sem nosiť jedlo s tým, aby sme mu nepovedali, od koho je. Neskôr začala chodiť intenzívnejšie a s otcom sa aj stretávala. Nakoniec mu vybavila cirkevne terapeutické zariadenie niekde pri Martine. Keď som sa s ňou po dlhšom čase stretla, povedala mi, že otec si v novom zariadení zvykol, je tam spokojný, prestal piť a dodržiava prevádzkový poriadok domova. Málokto by osud klienta sa takto skončil. Je k tomu potrebné veľké sebazaprenie rodiny i samotného klienta.

František Mihály

Občianske združenie „Umenie pre každého“

Občianske združenie UME NIE PRE KAŽDÉHO pôsobí pri Cirkevnej základnej umeleckej škole (CZUŠ) v Lučenci. Združenie bolo zaregistrované na Ministerstve vnútra SR koncom roku 2008. V tomto kalendárnom roku 2018 teda pôsobí už desiaty rok. Hlavnou náplňou združenia sú aktivity súvisiace s podporou umeleckých činností mládeže i dospelých, organizovanie koncertov, výstav, súťaží, výchovno-vzdelávacích zájazdov, seminárov a prednášok.

Prostredníctvom príspevkov 2 percent daní z príjmu fyzických a právnických osôb občianske združenie (ďalej len OZ) pomáha škole pri materiálo-technickom zabezpečení vyučovacieho procesu, pri prezentácii žiakov na výstavách, koncertoch a súťažiach. Významným projektom, ktoré tiež podporilo OZ, bolo koncertné turné CZUŠ do Düsseldorfu (Nemecko) v roku 2010, kde združenie získalo finančný príspevok od Mesta Lučenec. OZ sa zapojilo do projektu z nadácie Prameň pri Združení kresťanských podnikateľov a manažérov Slovenska, kde dostalo finančnú čiastku na podporu činnosti spevokolu Anjel,

ktorý pôsobil v minulosti vo farnosti. Žiaci školy, ako aj dospelí záujemcovia mali možnosť navštíviť operné predstavenia v Banskej Bystrici, pri ktorých sa tiež spolupodieľalo naše OZ. V úzkej spolupráci s riaditeľstvom CZUŠ p. Gabrielom Nagyom a PhDr. Františkom Mihályom pomáhame pri financovaní účastníckych poplatkov na regionálne súťaže Pódium mladých umelcov a Paleta mladých umelcov, kde žiaci školy získavajú popredné ocenenia. Tým prezentujú nielen školu, ale aj výchovu k umeniu prostredníctvom kresťanských hodnôt.

Na základe vyššie uvedených faktov chcem poďakovať všetkým prispievateľom a darcom 2 percent daní, ktorí pomohli realizovať všetky spomínané akcie (a ešte mnohé iné, ktoré neuvádzam). Ďakujem pedagógom CZUŠ, ktorí sa pričínili o to, aby aktivity podporované občianskym združením prebehli úspešne. Podakovanie patrí aj p. Viere Bílkovej za dlhoročnú spoluprácu pri vedení účtovných a daňových dokladov. Dúfajme, že činnosť OZ bude naďalej podporovaná nielen veriacimi oboch farností mesta Lučenec, ale aj širokou verejnosťou, ktorej bude záležať na rozvoji duchovných hodnôt výchovou k umeniu každej vekovej kategórie.

Tu uvádzam kontakt pre tých, ktorí by chceli podporiť aktivity nášho OZ formou príspevkov 2% dane z príjmu: Občianske združenie UME NIE PRE KAŽDÉHO, Hviezdoslavova 34, 984 01 Lučenec, IČO: 45 024 944.

*Katarína Acélová,
predsedníčka občianskeho výboru*

Bartolomej Baráth:

„V seminári som zatúžil poznať rehoľný život“

Rímskokatolícky kňaz, verbista Bartolomej Baráth, SVD sa narodil 4. 11. 1951 v obci Ladice v okrese Nitra. Základné vzdelanie získal v rokoch 1958-67 v rodnej obci. V rokoch 1967-70 navštevoval SVŠ Eugena Gudernu v Nitre. V rokoch 1970-75 študoval na Cyrilometodejskej bohosloveckej fakulte (CMBF) UK v Bratislave. Sviatosť kňazstva prijal 8. 6. 1975 v Dóme sv. Martina v Bratislave. V r. 1975-77 účinkoval ako kaplán v Bratislave – Nové Mesto. Noviciát začal v marci 1978, keď už bol správcom farnosti v Novom Tekove (1977-82). Jeho novicmajstrom bol páter Aladár Janega, SVD. Po uplynutí noviciátu zložil prvé sľuby 18. 10. 1980 do rúk provinciála pátra Mihálika. Večné sľuby v Spoločnosti Božieho Slova zložil 15. 10. 1984 do rúk provinciála pátra Kováčika. Ďalej bol správcom farnosti v Trnenci nad Váhom (1982-85) a v Želiezovciach (1985-90). Po zmene režimu ho predstavení poverili úlohou novicmajstra. V r. 1990 sa vo Vidinej otvoril Misijný dom Božského Srdca a tu páter Baráth pôsobí dodnes ako novicmajster v Spoločnosti Božieho Slova. Pätnásť rokov bol rektorom Misijného domu vo Vidinej.

Páter Baráth, priblížme si úvodom tohto rozhovoru niektoré okamihy vášho detstva.

Pochádzam z jednoduchej vidieckej rodiny, z dedinky Ladice, ktorá leží medzi Zlatými Moravcami a Nitrou. Nakoľko rodičia nechceli vstúpiť do JRD, otec bol nútený cestovať do roboty na týždňovky do Banskej Bystrice. Matka bol domáca. Mal som dve staršie sestry, z ktorých jedna zomrela ešte v r. 1947 ako ročné bábätko. Druhá sestra je o päť rokov staršia, mala problémy dostať sa vysokú školu kvôli zlému kádrovému posudku z dediny. A tak po maturite najprv skočila dvojročnú strednú zdravotnícku školu a potom sa znovu prihlásila na Farmaceutickú fakultu. Teraz už úspešne. Po ukončení svojich štúdií pracovala dlhé roky ako magistra v lekárni. Čo sa týka niektorých okamihov môjho detstva, veľmi ma povzbudil príklad sestry. Ja som mal vtedy 14-15 rokov. Keď zhruba tak raz mesiac došla na víkend domov z Bratislavy, často som ju videl čítať Sväté písmo. To bolo vtedy čosi nezvyčajné. No a ďalším zážitkom bolo pre mňa, že ma otec zapísal do hudobnej školy. Osem rokov som chodil na klavír. Priznám sa, že nie veľmi rád. Pokiaľ moji kamaráti hrali futbal, ja som musel cvičiť a cestovať do Zlatých Moraviec na hodiny klavíra. No toto otcovo rozhodnutie dodatočne považujem za prozreteľnosť. Totiž od piatej triedy som až po maturitu hrával doma vo farskom i filiálnom kostole na organe. Otec niekoľkokrát mi hovoril, že aké pekné je kňazské povolanie. Mňa to ale vtedy neoslovovalo.

Zrejme už na strednej škole v Nitre sa vo vás zrodila idea pre kňazské povolanie ...

Na začiatku maturitného ročníka som premýšľal nad tým, ako otcovi poviem, že ja „za kňaza študovať nepôjdem“. A tu sa stalo niečo zvláštne. V dedine sme všetci chodili na prvé piatky na sv. spoveď a sv. prijímanie, ale na svätom prijímaní sme boli len v prvý piatok. To bolo určite od Pána Boha, že som začal chodiť každý deň na sv. prijímanie. Dokonca som poprosil pána farára, aby mi každé ráno pred odchodom do školy v Nitre dal sv. prijímanie. A to aj napriek tomu, že večer som išiel na sv. omšu hrať na organe. Viem, že to ranné sv. prijímanie nebolo celkom liturgické, keď som večer aj tak bol na sv. omši. Ale vtedy to nebolo podstatné. Pán farár mal pre to pochopenie. A tu sa začala cesta povolania. Na konci občianskeho roka 1969 som mal vnútornú istotu, že chcem byť kňazom. Povedal som to pánovi farárovi, a na jar sme už

posielali prihlášku na Biskupský úrad do Trnavy. Boh bol voči mne tak dobrý, že po maturite ma hneď prijali na CMBF a nemusel som čakať roky, ako niektorí bohoslovci. Vtedy nás bolo v seminári vyše tristo.

Ako ste prežili roky v seminári?

V seminári som zatúžil poznať rehoľný život. Za týmto účelom som bol dvakrát cez prázdniny v benediktínskom kláštore v Huysburgu (NDR). Po dlhom uvažovaní som dospel k rozhodnutiu, že Pán ma nevolá k tomuto štýlu života, ale k rehoľno-apostolskému životu. Božím riadením som sa zoznámil s verbistami, s pátrom Škodom a s pátrom Babinom. Ich svedectvo žitva prebudilo vo mne záujem o misijnú činnosť cirkvi. Vďaka ich príkladu som sa rozhodol stať členom rehoľno-misijnej Spoločnosti Božieho Slova.

Vášim prvým kaplánskym pôsobiskom bol Blumentálsky kostol v Bratislave ...

V r. 1975 som prijal sviatosť kňazstva a do novembra 1977 účinkoval ako kaplán v Bratislave-Nové mesto. Kvôli práci s mládežou a kontaktom s tzv. „podzemnou cirkvou“ štátne orgány žiadali pána biskupa preložiť ma na „menej exponované miesto“. Stal som správcom malej farnosti v Novom Tekove (1977-1982). To bolo tiež Božím riadením, lebo som v marci 1978 mohol začať noviciát. V Bratislave sme boli maximálne vyťažení, tam som noviciát nemohol robiť. Mojm novicmajstrom bol páter Aladár Janega, SVD. Po uplynutí noviciátu som zložil prvé rehoľné sľuby roku 1980. Doživotné sľuby v Spoločnosti Božieho Slova som zložil roku 1984. Nakoľko kontakt s generálnym vedením bol sťažený, ku skladaniu doživotných sľubov dal osobne súhlas generálny predstavený P. Heinrich Heekeren na stretnutí, na ktorom sme sa počas totality zúčastnili v Maďarsku. V rokoch 1982-1985 som bol správcom farnosti v Trnenci nad Váhom a v rokoch 1985-1990 v Želiezovciach. Počas týchto posledných „farárskych rokov“ som sa venoval skupinám mladých záujemcov o rehoľný život, s ktorými som chodieval na výlety do hôr, mával som pre nich duchovné cvičenia a začal som formovať SVD bohoslovcov, ktorí v tomto čase študovali v bratislavskom seminári. Zároveň som prevzal úlohu novicmajstra a viedol prvú skupinu novicov.

Od r. 1990 pôsobíte ako novicmajster v Misijnom dome Božského Srdca vo Vidinej. Mohli by ste nám trochu predstaviť túto vašu činnosť.

Keď sa v r. 1990 otvoril Misijný dom vo Vidinej, kde vedenie Spoločnosti Božieho Slova zriadilo dom pre kánonický noviciát, predstavení ma poverili úlohou novicmajstra. Generálny predstavený ma najprv poslal na stretnutia SVD formátorov do Steylu (Holandsko), do kolísky SVD. Od r. 1990 až podnes tu pôsobím ako novicmajster v Spoločnosti Božieho Slova. Pätnásť rokov som bol zároveň aj rektorom Misijného domu. Okrem úlohy novicmajstra už 27 rokov pomáham pánom farárom v Biskupiciach, nielen v maďarsky hovoriacich dedinách, ako napr. Radzovce, Belina, Čakanovce, ale aj v Šiatorskej Bukovinke. V 90-tych rokoch, keď bol správcom farnosti v Biskupiciach dp. Gabriel Rákai, sme dvaja slúžili okrem farnosti v Biskupiciach aj vo farnosti Šávoľ a Šíd.

Dotknime sa aj vašej publikačnej činnosti.

V misijnom dome Božského Srdca viem aj individuálne duchovné cvičenia najmä pre osoby v zasvätenom živote. Špecifikom týchto duchovných cvičení je to, že sú individuálne vedené, takpovediac na mieru exercitanta/ky. Moje skúsenosti z duchovných cvičení a z duchovného vedenia som zhrnul v knihách pod názvami: „Uviest svoj život do súladu s Božou vôľou – Návod k exerciciám sv. Ignáca z Loyoly“ (2000) a „Vnímať dotyk Boha a pulz života“ (2003).

František Mihály

SZENTGYÓNÁS, DE HOGYAN?

LELKIISMERETVIZSGÁLAT LOYOLAI SZENT IGNÁC SZERINT

Számunkra hagyományá vált Karácsony és Húsvét előtt szentgyónáshoz járulni. Ezzel teljesítjük az Anyaszentegyház öt parancsának egyikét: „Bűneidet évente legalább egyszer gyónd meg.” Ez viszont csak a minimum. A szentgyónáshoz legalább havonta egyszer ajánlatos járulni.

A szentgyónásban nem elég csak megvallani bűneimet, hanem akkor hatásos a számomra, ha az egyik gyónástól a másikig sikerül elhagynom egy jelentős hibámat, vagy bűnömet. Érdemes megvizsgálni lelkiismeretemet abból a szempontból is, hogy egyes bűneim milyen mértékben épültek bele személyiségembe. Ajánlatos megfontolni, honnan erednek bűneim gyökerei, valamint megvizsgálni mik a főbűneim, feltárni azokat a szentgyónásban és a következő időszakban harcolni egy főbűnöm ellen. A szentgyónásnak ugyanis csak akkor van értelme, ha egyre kevesebbet vétkezem és, ha egyre tisztábbá válok bűneimtől, valamint Jézus óhaja és tanácsa szerint egyre szentebbé válok. Mit is jelent szentté válni? Napról-napra jobban hasonlítani Jézusra, hogy a mennyei Atya felujjongjon miattam, felismerve bennem szent Fia Képmását.

Loyolai Szent Ignác ránk hagyományozott egy formát, hogyan készülhetünk fel egy-egy szentgyónásra. Az ő általa javasolt lelkiismeretvizsgálatnak öt pontja van:

1. „Hálaadás Urunknak, Istenünknek mindazért a kegyelemért, amit adott;
2. a Szentlélek megvilágosító segítségének kérése, hogy úgy lássam a bűneimet, az elmúlt időt, ahogyan ő látja;
3. visszatérés az utolsó gyónásom óta eltelt idő eseményeihez, bűnösségem meglátása gondolatokban, szavakban és cselekedetekben,

legyen az akár mulasztás, akár cselekedet, a bűnös magatartásra való hajlamok és azok gyökereinek felkutatása;

4. bánatom kifejezése és annak kérése, hogy Isten megbocsátó szeretete gyógyítson meg engem;
5. imádság Isten kegyelméért, hogy adjon erőt életem megjavításához.”

Fontos megjegyezni, hogy a szentgyónást sose végezzem elhamarkodva, felkészülés nélkül, vagy, mert bűneim nyugtalanítanak. Fogadjam el magam bűnősként, akinek mindig szüksége van a gyökeres gyógyulásra, és aki elismeri, hogy Isten az egyedüli Üdvözítője. Így jutok el ahhoz az igen fontos tapasztalathoz, hogy Isten szeret engem, hogy én „szeretett bűnös” vagyok. A szentgyónásban Krisztus gyógyító erejével találkozom. Minél őszintébb a bánatom, annál mélyebb a személyes találkozásom Jézussal.

Mindnyájunknak kívánom, hogy a Húsvét előtti szentgyónásunkat ezúttal kövesse egy elhatározás, hogy gyökeresen megváltoztatom az életemet, elhagyom a már szokássá vált bűneimet és még ma komolyan elkezdek küzdeni az egyik belém gyökerezett bűnöm ellen.

(Irodalom: vö.: FLEMING, David L., S. J. : Lelkigyakorlatok Szent Ignáccal. Jézus Társasága Magyarországi Rendtartománya, Budapest, 1999, 38-39. o.)

Varga Kinga, CJ nővér

Ferencesek lelki imanapja

Már megint eltelt egy év és mi losonciak, fülekiek készülődhetünk a lelki imanapra, melyet 2017. december 9-én tartottunk Losoncon. Ez egyúttal az évi jubilánsaink megünneplése is volt. Szívélyesen fogadtuk és köszöntöttük az érkező testvéreket, közöttük fr. Orbán Márk, OFM atyát – előadóinkat és gyöngyösi testvérünket, aki közösségük képzési felelőse.

Kilenc órától részt vettünk a szentmisén amit Márk atya és Mag Tamás atya celebrált. Márk atya a szentbeszédében a zsidók fogságba kerüléséről beszélt, ami sokszor megtörtént. Olyanok legyünk amilyenek az Úr Jézus akarja. Az, aki nem tartja meg az Ő tanítását, az már lélekben halott. Ezt hirdetni is kell, nem csak követni. Mivel ez a szentmise a jubilánssokért is szólt, a könyörösekben könyörögtünk értük. Legtöbbjük a FVR és az egyház közösségek oszlopos tagjai, amit önfeláldozó munkájukkal magukat nem kímélve mindig támogattak és a többiek számára követendő példát mutattak. Isten éltesse őket!

Az áldozati adomány ezen a szentmisén két nagy szépen elkészített torta is volt, amit Hrabec Mária testvérünk készített ennek a napnak az emlékére. A szentmise végén átmentünk a pasztorációs központba, mely a plébánia udvarban van. Itt miniszterünk Lados Iván köszöntötte a vendégeket, az Atyákat és a jelenlévőket. Gyöngyösi testvérünk szintúgy köszöntött mindenkit és átadta a gyöngyösiek üdvözlését és jókívánságait. Ezután a jubilánssok apró figyelmességet kaptak, ezen kívül mindenki kapott lapot, ami erre a napra készült, jókívánságot tartalmaz plusz még a jövő évi összejöveteleink időpontját is.

Következett Márk atya előadása. Az adventi koszorúról: örökzöldből, fenyőágakból készül az igazi. A koszorú-forma a végtelent jelképezi. A négy gyertya mindegyike 1000 évet jelent – 4000 évig várták a Megváltót. A lila gyertya a bűnbánat színe. A harmadik gyertya rózsaszín. Amit az Isten ígér, az úgy van és beteljesedik. Az adventi gyertya tehát egy nagy naptár és a Megváltó eljövételének szakaszai.

Hogyan leszek méltó arra, hogy az Atyánk a gyermeke vagyok.

Milyenné kell válnom? Az adventi időszakban határozzuk el, hogy igazmondóak leszünk. Ha igazak leszünk Istennel, igazmondóak leszünk az ismerősökkel szemben is. Nem fog érdekelni a mások véleménye az sem, hogy mit gondolnak rólunk. Az igazmondóság az Advent nagy feladata. Ha életünkben mindig keressük az Istent, akkor üdvözülünk, Istenhez jutunk. Isten nélkül az egész létnek nincs értelme.

Egy kis szünetet tartottunk, ami alatt lehetőségünk volt megismerkedni Pintér Zoltán lelkiatya „Fohászok, Gondolatok, Köszöntők” c. könyvével, majd folytatódott az előadás. Az Úr Jézus azt akarta, hogy egy akol és egy pásztor legyen. – Ha igaz emberek vagyunk, egyik akarunk lenni az Istennel. Egyedül az Ő szeretetétől függünk, így sohasem vagyunk egyedül.

Az előadás után következett az ebéd, ami megint Kelemen Katalin nővérünk munkáját és önfeláldozását dicsérte. Asztalra került még sok finom édes és sós sütemény is és fel lettek vágva a finom születésnap torták is. Tea, kávé, üdítő sem hiányzott. Amikor minden elfogyott, illetve ami megmaradt, azt szétosztottuk, következett a búcsú pillanata.

Megint jó volt együtt lenni és készülni a Megváltó születésére. Hála érte!

Lados Ágnes, FVR

URUNK, JÉZUS, HOZZÁD JÖTTÜNK ...

*Urunk, Jézus, Hozzád jöttünk,
Bocsánatot, hogy kiesdünk.
Bár, nem vagyunk arra méltók,
Szánd meg, kérünk, a bűnbánót!*

*Keresztfádon értünk haltál,
Bűneinktől megváltottál.
Irgalmadat ránk árasztod,
A bűnbánót felkarolod.*

*Segíts, kérünk, légy mivélünk,
Bűneinkből, hogy felkeljünk.
Üdvösségünk útján járjunk,
Országodba bejuthassunk.*

*Dicsőség az ég Urának,
A mi kegyes Megváltónknak.
Tisztelet a Szent Keresztnek,
Üdvösségünk jelképének.*

Pintér Zoltán

Dekanátne stretnutie mládeže

O tom, že Kristovi Kráľovi nie je nič nemožné a že sa oplatí mať odvážne očakávania, sa dňa 10. februára 2018 mohli presvedčiť veriaci z Novohradského a Malohontského dekanátu. V tento deň sa totiž konalo Dekanátne stretnutie mládeže spomínaných dekanátov na sídlisku Rúbanisko v Lučenci. Kostol zaplnilo viac než sto mladých ľudí, ktorí prišli v sprievode svojich kňazov a rehoľníkov, pričom tento krásny počet predčil všetky smelé odhady aj očakávania. Dekanátne stretnutia mladých sú súčasťou pastoračných aktivít pre mládež a konajú sa každoročne v jednotlivých dekanátoch. Cieľom je vytvoriť pre katolícku mládež priestor spoločného stretávania sa, spoznávania sa a budovania vzájomných vzťahov, ako aj miesto na spoločnú modlitbu a posilnenie viery.

Najdôležitejšou časťou sobotného stretnutia bolo stretnutie s Ježišom Kristom v Eucharistii. Program sa začal o 10-tej hodine sv. omšou, ktorú celebraval biskupský vikár vsdp. Gabriel Rákai. V homílii sa mladým prihovril dekan vsdp. František Adrián Olach. Veľmi pekne a pútavo priblí-

žil život a odvahu blahoslaveného dona Titusa Zemana, ktorého relikviu mohli mladí vidieť a neskôr si ju aj uctiť. Celá homília, presiaknutá odvahou blahoslaveného dona Titusa, povzbudzovala a vyzývala mladých k odvahe v ich každodennom živote.

Po sv. omši sa mladým prihovril koordinátor pastorácie mládeže Rožňavskej diecézy vdp. Patrik Balázs. V prednáške sa dotkol tém Odvážneho roka, ako aj niekoľkých zaujímavostí o blahoslavenom donovi Titusovi Zemanovi. Mladých povzbudil k odvahe a pozval na Diecézne stretnutie mladých do Helypy, kde sa všetci mladí diecézy stretnú s o. biskupom Stanislavom Stolárikom.

Po nasýtení ducha mohli mladí nasýtiť aj svoje telo, a pritom vo vzájomných rozhovoroch a milých stretnutiach budovať spoločenstvo.

Poobedňajší program bol zameraný prakticky a pre mladých bol výzvou k odvahe v ich vlastnom živote. Aktivita, ktorú realizovali spolu s laickou koordinátorkou pastorácie mládeže Alexandrou Bundovou, mala za cieľ priviesť ich k odvahe v konkrétnej ťažkosti v ich živote. Odvahu zmeniť sa alebo aspoň nastúpiť na túto cestu zmeny, mohol každý vyznať priamo Ježišovi konkrétnym skutkom, pričom veľmi povzbudzujúcim bolo to, že mnohí mladí tak rozhodne a s odvahou urobili. Aktivita bola ukončená spoločnou modlitbou Korunky Božieho milosrdenstva, ktorú viedol farár vdp. Jozef Halčko. Po nej bola možnosť verejnej úcty relikvie blahoslaveného dona Titusa Zemana.

Týmto vyslovujeme úprimné Pán Boh zaplať pátrovi vdp. Vincentovi Zontákovi za prijatie a prípravu stretnutia, ako aj všetkým Bohu známym, ktorí sa na príprave podieľali.

Nech je naveky sláva Ježišovi Kristovi, nášmu Kráľovi! Pochválený buď Ježiš Kristus!

Patrik Balázs

Cirkevná ZŠ sv. Jána Bosca ponúka ...

Cieľom Cirkevnej základnej školy sv. Jána Bosca v Lučenci je formovať žiakov po stránke vedomostnej, umeleckej a duchovnej. Škola má v každom ročníku jednu triedu. Žiaci pracujú s interaktívnymi tabuľkami a pomôckami prispôbenými tvorivým a interaktívnym metódam vzdelávania. Poskytujeme celodennú starostlivosť pre žiakov primárneho vzdelávania v ŠKD, v ktorom majú deti vytvorené podmienky na to, aby v čase mimo vyučovania upevňovali poznatky získané v škole a tak rozvíjali svoje nadanie, talent a zručnosti.

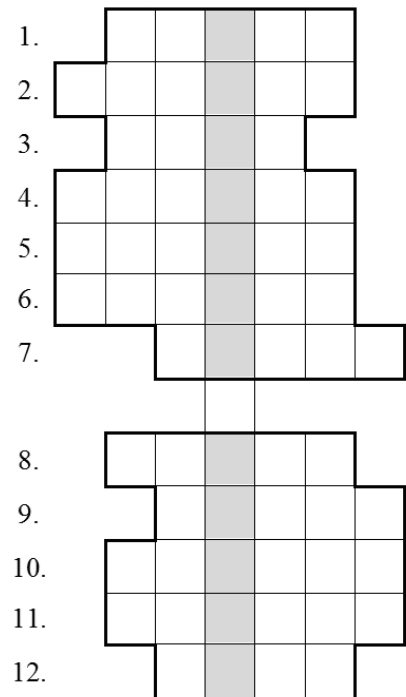
Rôznymi mimoškolskými aktivitami prehlbujeme spolupatričnosť žiakov ku škole a dotvárame pokojnú atmosféru školy. Venujeme sa talentovaným žiakom, zapájame ich do predmetových olympiád a súťaží v školskom, okresnom i celoslovenskom rozsahu. Pravidelne organizujeme plavecký a lyžiarsky výcvik, školu v prírode a rôzne exkurzie. Sme škola, ktorá je aktívne zapojená do projektu Zelená škola.

Od začiatku školského roka 2017/2018 sa žiaci našej školy zúčastnili rôznych športových a recitačných súťaží, zapojili sa do množstva školských i mimoškolských aktivít. Medzi obľúbené akcie na škole patrí pasovanie prvákov za prítomnosti nášho duchovného školy Mariána Krupčíka alebo správcu farnosti Slavomíra Marka.

V čase adventnom škola usporiadala program, ktorým žiaci ukázali pravý význam Adventu a jeho hodnotu. Pozývame všetkých zvedavcov, aby si osobne pozreli naše priestory a spoznali rodinnú atmosféru školy aj počas Dňa otvorených dverí, ktorý sa uskutoční v marci tohto roka. Víťania ste však u nás kedykoľvek!

Adriana Zimanová

KRÍŽOVKA

1. Jeden z evanjelistov
2. Biblická hora, kde pristál Noe s archou
3. Symbol kresťanov
4. Kto vyviedol Izraelitov z Egypta
5. Biblické mesto nerestí
6. Sviatosť zmierenia
7. Bibliu tvorí Starý a Nový ....
8. Má meniny 13.12.
9. Čím bol Ježišov otec
10. Sv. František pochádzal z ....
11. Jedno z miest, kde sa zjavila Panna Mária
12. Bratovrah

Tajnička ukrýva modlitbu, ktorá sa modlí počas pôstneho obdobia.

Ervin Jakubec

„Pohorelskí chlapi“ v Lučenci

Počas Vianočného obdobia v piatok 29. decembra 2017 sa v rímskokatolíckom kostole Navštívenia Panny Márie v Lučenci uskutočnil Vianočný koncert súboru „Pohorelskí chlapi“ z Pohorelej i združenia autentického folklóru „Pohronci“ z Banskej Bystrice. Obe zoskupenia sa nám predstavili pásmom vianočných piesní – Keď sa Kristus narodil, Vstávajte, pastieri, Búvaj dieťa, krásne a i. Jednotlivé piesne boli predvádzané jednak a capella, jednak sprevádzané rôznymi hudobnými nástrojmi – akordeón, gajdy, fujara, husle, kontrabas, cimbal či ozembuch, čím pozvaní hostia navodili v našom chráme radostnú a slávnostnú atmosféru. Podujatie sa ukončilo spoločným spevom účinkujúcich i návštevníkov koncertu piesne Tichá noc, svätá noc.

František Mihály

Novoročný program pre jubilantov

Hneď na začiatku nového roka 9. 1. 2018 sa žiaci Cirkevnej základnej umeleckej školy v Lučenci predstavili krátkym hudobným programom v Domove sociálnych služieb Ambra na Rúbanisku III v Lučenci. Svojím programom spestrili januárové popoludnie tým obyvateľom domova, ktorí oslavovali svoje životné jubileum. Vystúpili tu žiaci: Karin Mirgová (spev), Daniela Belíková (zobcová flauta), Kristián Tanóczky (spev), Mária Šprláková (priečna flauta) a Ján Šprlák (husle). Klavírny sprievod zabezpečoval pán riaditeľ Gabriel Nagy. Kultúrny program sa obyvateľom domova Ambra veľmi páčil, vystupujúcich účinkujúcich žiakov odmenili vreľým potleskom.

František Mihály

Dekanátna púť do Starej Haliče

Oblúbeným miestom našich lučenských farností sa stala Stará Halič. Už viac rokov – každého 13-teho v mesiaci – Starohaličská farnosť oživa. Do tunajšieho kostola sv. Juraja sa schádzajú mariánski ctiteľia z farnosti Stará Halič, ako aj zo susedných farností. Aj z našich farností Lučenec – Mesto a Lučenec – Rúbanisko sa radi zúčastňujeme na tejto púti, ktorú sme nazvali dekanátnou púťou. Po prvýkrát nás išlo len pár veriacich. Bolo to 13. mája 2014. Následne nás už bolo viac a pán dekan páter František nám uľahčil cestovanie ich autobusom, ktorým nás vždy odvezú aj dovezú.

Veľmi inšpiratívna je stála prítomnosť pána dekana pátra Františka, ako aj viacerých pátrov z Rodiny Panny Márie. Mariánska pobožnosť sa začína vyložením Sviatosti Oltárnej. Tu vzdávame Bohu chvály, skláňame sa pred Jeho velebnosťou a tiež predkladáme prosby, ktoré sme priniesli

zo svojich rodín ako aj z oboch našich farností. Toto vkladáme do jednotlivých desiatok sv. ruženca, ktorý sa modlíme pred Sviatosťou Oltárnou. Sv. ruženec sa modlia: deti, miništranti, mládež z farností, manželia, sestričky a aj veriaci z našich lučenských farností spolu s pátrom Františkom. Po sv. ruženci pán dekan požehná veriacich Sviatosťou Oltárnou a pripravíme sa na sv. omšu.

Svätú omšu celebrujú prítomní Starohaličskí pátri. Homília je vždy zameraná na Pannu Máriu. Po sv. omši nasleduje sviečkový sprievod so sochou Fatimskej Panny Márie. Spev mariánskych piesní, ktoré svojím krásnym hlasom predspevuje kantor Alexander Udvardy, sa rozlieha ulicou až ku kostolu. Po príchode sprievodu do kostola sa spoločne zasväcujeme Panne Márii.

Sú to požehnané dni každého 13. v mesiaci, ktoré nám daruje Pán dozaista na príhovor Panny Márie. Duchovne naplnení sa rozchádzame do svojich domovov.

Elena Gubániová

CIRKEVNÁ ZÁKLADNÁ UMELECKÁ ŠKOLA V LUČENCI, MASARYKOVA 9

Oznamuje všetkým záujemcom,
že prijímacie pohovory sa uskutočnia v dňoch:

16.4.2018 v čase 14,30 – 17,00 hod.

17.4.2018 v čase 14,30 – 17,00 hod.

v priestoroch školy.

Srdečne Vás očakávame.

DIECÉZNE VEČERADLO

Mariánskeho kňazského hnutia
Rožňavskej diecézy

5. mája 2018 (sobota)

Farský kostol Mučeníckej Smrti Sv. Jána Krstiteľa
Rimavská Sobota

Program:

9.00 hod.	Pobožnosť fatímskej soboty, ruženec radostný (dekanát R5) vedie Mons. Stanislav Stolárík, rožňavský biskup
10.00 hod.	Prednáška – P. Jozefát Brigan, Opus I.S.S.
10.30 hod.	Svätá omša-celebruje J. Ex. Mons. Stanislav Stolárík, rožňavský biskup, Mariánsky sprievod
13.00 hod.	Obedná prestávka *
14.00 hod.	VEČERADLO - ruženec slávnostný – (dekanát LC)
15.00 hod.	Koronka Božieho Milovrdenstva ADORÁCIA – Eucharistické poňhanie

*Poznámka : obed /každý účastník vo vlastnej reži/

František Mihály

Program bohoslužieb počas pôstu a vo veľkonočnom období

Košťol Navštívenia Panny Márie (v meste)

Možnosť pristúpiť ku sv. spovedi:

Košťol Krista Kráľa na Rúbanišku

Možnosť pristúpiť ku sv. spovedi:

14. 02. 2018 do 21. 03. 2018 každý deň pol hodinu pred sv. omšou.
Okrem toho každý štvrtok od 15.00 hod do 17.00 hod.
24. 03. 2018 od 15.00 hod. do 18.00 hod. v reči slovenskej aj maďarskej.
25. 03. 2018 spovedáme v dolnej farnosti, v našej farnosti od 17.00 do 18.00 hod.
26. 03. – 28. 03. 2018 hodinu pred sv. omšou.

Obrady a sv. omše počas sv. týždňa a Veľkej noci: Sv. omše:

25. 03. 2018
KVETNÁ NEDELA, nedeľa Utrpenia Pána
- 9.30 SK, 11.00 HU, 18.00 SK
29. 03. 2018
ZELENÝ ŠTVRTOK PÁNOVEJ VEČERE
- 18.00 SK.
30. 03. 2018
VELKÝ PIATOK, obrady
- 17.00 SK.
31. 03. 2018
BIELA SOBOTA
- 19.00 SK.

Možnosť poklony pri Božom hrobe – od 9.00 hod. do 18.30 hod.

01. 04. 2018
VEĽKONOČNÁ NEDELA PÁNOVHO ZMŔTVYCHVSTANIA
- 9.30 SK, 11.00 HU., 18.00 slov.
02.04.2018
VEĽKONOČNÝ PONDELOK
- 8. 00 HU., 9.30 SK., 18.00 SK.

Slavomír Marko

Vincent Zonták, CM

Adorácia na Osuší

Sekulárny inštitút Krista Veľkňaza a Kráľa na Luboriečke – Osuší vnímame ako pútnické miesto nášho dekanátu, diecézy. V nepretržitej poklone pred sviatosťou oltárnu sa tu vymieňajú veriaci zo širokého okolia, ba aj z Banskobystrickej diecézy. Toto krásne miesto je vzdialené od obce Luboriečka 3 km, obklopené horami – dolami. Patrí pod farnosť Dolná Strehová v okrese Veľký Krtíš.

Počiatky tohto diela siahajú do čias komunizmu, keď „podzemná cirkev“ vyvíjala činnosť v skrytosti pred štátnou mocou. Osušie sa postupne zveľadovalo, dostavovalo podľa finančných možností a dobrovoľnej činnosti mladých zanietencov pod vedením Lujzky Pindiakovej, zdravotnej sestry a pod dohľadom otca Štefana Podolinského – zakladateľa „Sekulárneho inštitútu Krista Veľkňaza“. V komplexe na vyvýšenom mieste je vybudovaný kostol, ktorý posvätil 30. 7. 1994 rožňavský biskup Mons. Eduard Kojnok. Konajú sa v ňom adorácie v letnom období.

Je to nádherný pocit – modliť sa v noci, v tichu pod hviezdou oblohou. V súčasnosti sa po odovzdaní do užívania charitného domu „Lazar“ vystavuje sviatosť oltárna v kaplnke tohto zariadenia, ktoré poskytuje sociálne služby pre starých a chorých na profesionálnej úrovni.

Dlhé roky sa poklona organizuje centrálna a jednotlivé farnosti majú pridelené dni, kedy môžu adorovať. V súčasnosti my, veriaci z Lučenca chodíme na dennú adoráciu 12-eho a na nočnú 25-eho dňa v mesiaci. S radosťou konštatujem, že i ďalší naši veriaci sa na adoráciách zúčastňujú v iných termínoch s farnosťami, kde

ich viažu rodinné či priateľské vzťahy. Na Osuší sa konajú duchovné cvičenia pre rôzne kresťanské spoločenstvá, letné tábory mládeže a iné akcie. Osušie doteraz slúži na stretávanie sa a pobyt mládeže, dospelých i kňazov.

Milí bratia a sestry, privítame každého, kto sa pridá k nám. Všetci sa potrebujeme úprimne porozprávať s Pánom Ježišom. Tu Mu môžeme s láskou poďakovať za dobrodenia, ktoré nám preukazuje, pokorne prosiť o pomoc pri súženiach, ktoré

trápia nás, našich blízkych či naše okolie. Tu Ho môžeme prosiť, aby bol k nám zhovievavý a posilnil našu vieru.

Nech Kristova láska vedie pred Bohostánok a ešte viac pred vystavenú sviatosť k poklone!

Jozef Pavílek

Gabriel Kelemen – farský kantor

Medzi nami žijú ľudia, o aktivitách ktorých vieme skutočne málo alebo takmer nič. Často denno-denne prechádzame popri sebe a vo väčšine prípadov ani nevieme, aký druh práce ten-ktorý človek vykonáva. Všetci sa niekam ponáhľame, máme svoj harmonogram dňa, ktorý musíme splniť a problémy iných ľudí nás akosi nezaujímajú. Ich práca je však napriek tomu potrebná, ba až nenahraditeľná.

Dnes vám chcem predstaviť činnosť farského kantora pána Gabriela Kelemena, ktorý svoju umeleckú činnosť vykonáva v rámci rímskokatolíckych farností Novohradského dekanátu už vyše 25 rokov. Pôvodným povoláním je geodet a v súčasnosti pracuje ako školník v Cirkevnej ZŠ sv. Jána Bosca, ako aj v Cirkevnej ZUŠ v Lučenci.

Gabi, aký je tvoj vzťah k hudbe?

Môj vzťah k hudbe je od útleho detstva veľmi blízky. Moja mamička veľmi pekne spievala a ja som ju vždy rád počúval. Už ako chlapec som vystupoval na rôznych školských podujatiach. Ako 10-ročný som spieval veľkonočný chválospev exultet na Bielu sobotu vo viacerých kostoloch. Neskôr som začal navštevovať hodiny gitarovej hry pri Osvetovom stredisku v Lučenci u pána Portelekiho a začal som spoj spev sprevádzať na gitare.

Si veriaci človek. Spomeníš si, ako si vo svojej mladosti vnímal organovú hudbu v kostole?

Vyrastal som v Pincinej. Keď som neminištroval, tak som sedel pri kantorovi na chóre a pozoroval jeho hru na organe. Veľmi som túžil aj ja hrať na organe, no kantor nemal toľko času, aby

sa mi v tomto smere venoval. Organovú hudbu som veľmi rád počúval v každom kostole, ktorý som navštívil. Aj teraz mám obľúbeného organistu pána Františka Beera, ktorý hráva v Dóme sv. Alžbety v Košiciach.

Spieval si v minulosti v nejakom spevokole alebo hral si v hudobnej skupine?

V spevokole som spieval na základnej škole. Keď som chodil na gymnázium do Filakova, často som vystupoval sám s gitarou i s ústnou harmonikou. Po skončení základnej vojenskej služby som dlhé roky hrával v rôznych kapelách. Popritom som začal tvoriť vlastné piesne a zhudobňoval som i básne. Potom sa pridal ku mne gitarista Lóránt Varga. V tomto žánri som neskôr pokračoval s mojimi dcérkami – Bernadeta a Žofiou pod názvom „Kelemen trio“. Spolu sme účinkovali na viacerých festivaloch nielen doma, ale aj v zahraničí – Maďarsko, Srbsko, Rumunsko, Rakúsko, Česká republika. V roku 2009 sme vydali CD-čko v maďarskom jazyku, na ktorom sme predstavili zhudobnené básne od viacerých autorov.

Ako si sa dostal do kontaktu s kantorstvom?

Keď som si založil rodinu, presťahovali sme sa do Lučenca. Tu som začal realizovať svoju dávnu túžbu – učiť sa hrať na organe. V začiatkoch mi veľa pomáhal vtedajší kantor rímskokatolíckeho kostola Navštívenia Panny Márie v Lučenci pán Mikuláš Czako. Na svätých omšiach som začal hrať v roku 1993 v Pincinej, neskôr pribudli ďalšie kostoly v Boľkovciach a Rapovciach. V súčasnosti okrem týchto dedín hrávam aj na pohreboch pre obe farnosti v Lučenci. Počas mojej doterajšej kantorskej kariéry som spolupracoval s viacerými kňazmi. Vždy som sa snažil každému vyjsť v ústrety.

František Mihály